

Arrest

nr. 289 490 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters broer A. A. werd in 2000 erkend als vluchteling en bezit inmiddels de Belgische nationaliteit.

Verzoekster dient op 27 mei 2022 vanuit de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag in met toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 6 december 2022 een beslissing tot weigering van de visumaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 december 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Aangezien betrokkene zich (samen met haar vader, W. (...) A. (...) en haar meerderjarige zus, S S. (...) F. (...) en diens drie kinderen, S. (...) O. (...), S. (...) A. (...) en E. (...)) bij haar meerderjarige broer A. (...) A. (...), (...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12 1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerdejarige zus ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft t op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar vader en haar meerderjarige zus en diens kinderen van wie de humanitaire visa op 06 .12.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene verklaart dat haar moeder gestorven is Zij legt een medisch attest van doodsoorzaak voor zonder datum van S. (...) B. (...). Betrokkene legt geen geboorteakte voor waardoor ze niet aantoonst dat deze persoon haar moeder is. Het is eveneens niet duidelijk hóéveel broers/zussen betrokkene heeft. Betrokkene geeft enkel informatie over haar ouders en twee personen waarvan zij verklaart dat deze haar broer en zus zijn. Zij legt hiervan geen enkel bewijs voor. Zij toont eveneens niet aan dat zij geen andere broers/zussen heeft die in Afghanistan verblijven. Betrokkene heeft één meerderjarige broer die sinds 24.10.2000 legaal in België verblijft met zijn gezin. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 27.05.2022. Betrokkene vormt dus al meer dan 20 jaar geen gezin meer met deze broer, terwijl kan verondersteld worden dat betrokkene nog wel een gezin vormde met haar vader aangezien ze 10 jaar was toen haar broer naar België vluchtte (in 1997) en met haar meereizende zus die toen twee jaar was. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verwijst naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de politieke instabiliteit en het daarmee gepaard gaande geweld en onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de enorme voedselschaarste. Betrokkene geeft aan dat ze bijzonder kwetsbaar is aangezien ze alleenstaand is. Ten bewijze hiervan legt zij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA n Human Rights Watch. Zij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Betrokkene verwijst naar artikel 8 EVRM. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond . De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming

van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene verklaart dat zij financieel ondersteund wordt door de te vervoegen persoon en dat zij op regelmatige basis contact houden met mekaar. Ten bewijze hiervan legt zij 10 bewijzen voor dat de te vervoegen persoon geld aan haar vader overmaakte (4 x in november 2021, 2 x in december 2021, 1 x in januari 2022, 2 x in februari 2022 en 1 x in maart 2022). Hierbij kan opgemerkt worden dat betrokkene reeds meer dan 20 jaar (financieel) onafhankelijk van de te vervoegen persoon in Afghanistan leefde. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen andere bron van inkomsten heeft, noch dat er geen andere familieleden zijn in Afghanistan die haar indien nodig (financieel) kunnen ondersteunen. Betrokkene legt geen bewijs voor dat zij nog op een andere manier regelmatig contact houdt met de te vervoegen persoon. Indien nodig/gewenst kan betrokkene verder financieel gesteund worden vanuit België. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene toont niet aan dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat ze ernstige psychologische problemen heeft en legt 5 medische attesten voor dd 02.10.2021, 30.10.2021, 1.12.2021, 18.01.2022 en 16.03.20. Hieruit blijkt dat betrokkene in ieder geval opgevolgd en begeleid wordt door een dokter. Indien betrokkene naar België wenst te komen omwille van medische problemen dan dient ze de hiervoor wettelijk voorziene procedure te volgen en dient ze een visum aan te vragen om medische redenen en de hierbij noodzakelijke documenten te voegen.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 en vrekl van de wet van 15 12 1980 geweigerd

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen recht heeft op een visum gezinshereniging met haar broer op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst aangezien zij er in het gezelschap is van de andere familieleden die een aanvraag voor een humanitair visum indienden. Verwerende partij vervolgt door te stellen dat "blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België."

In één argument lijkt verwerende partij met andere woorden twee verschillende criteria te hanteren. Eerst lijkt verwerende partij familiaal isolement als criterium te hanteren. Dan weer lijkt zij na te gaan waar de familiale banden van verzoeker het sterkst zijn. Het is voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk op welk criterium verwerende partij haar aanvraag heeft beoordeeld.

Bovendien dient opgemerkt te worden de wet niet voorziet in de door verwerende partij gebruikte criteria.

Verzoekende partij vroeg een visum aan op basis van een combinatie van humanitaire redenen. Eerst en vooral wenst verzoekende partij te vluchten uit Afghanistan, een land waar de taliban de macht hebben gegrepen en waar zij een groot risico loopt op ernstige mensenrechtenschendingen. Daarnaast wenst verzoekende partij haar familie in België te vervoegen. Deze twee elementen moeten in hun samenhang beoordeeld worden.

Het feit dat er geen familiaal isolement zou zijn in het land van herkomst toont niet aan dat er geen humanitaire redenen voorhanden zijn om een visum aan verzoekende partij toe te kennen. Hetzelfde geldt voor het eventueel sterker zijn van de familiale banden in het land van herkomst.

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te stellen dat er geen sprake is van familiaal isolement in Afghanistan en dat er om die reden geen humanitaire redenen zijn om een visum af te leveren aan verzoekende partij, terwijl verzoekende partij nooit enig familiaal isolement heeft ingeroepen als humanitaire grond.

Eerst en vooral is verzoekende partij op zoek naar veiligheid, hetgeen in zij in Afghanistan niet heeft. Het is volstrekt normaal dat verzoekende partij vervolgens besloot om een visumaanvraag voor België in te dienen, een land waarvan haar broer en schoonzus de nationaliteit hebben én waar haar veiligheid gegarandeerd kan worden. Of verzoekende partij al dan niet in familiaal isolement zou zijn in Afghanistan doet er met andere woorden weinig toe.

3. Ten derde stelt verwerende partij in antwoord op de door verzoekende partij ingeroepen persoonlijke bijzondere kwetsbaarheden en op de precaire situatie in Afghanistan, zowel politiek als socio-economisch, het volgende:

“Betrokkene verwijst naar de precaire situatie in zijn land van herkomst door enerzijds de politieke instabiliteit en het daarmee gepaard gaande geweld en anderzijds de enorme voedselschaarste. Ten bewijze hiervan legt hij diverse nieuwsartikelen voor en nota’s en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota’s en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven, volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Betrokkene geeft in dit licht nog aan dat hij bijzonder kwetsbaar is omdat hij voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt, hij trainingsprogramma’s heeft gevolgd gefinancierd door Amerikaanse organisaties, door het ministerie van financiën en door Da Afghanistan Breshna Moassas en omdat hij in de jaren ’90 reeds gearresteerd is geweest. Ten bewijze hiervan legt hij drie opleidingsattesten voor, respectievelijk dd 18 tot 20 juni 2009, 23.08 tot 19.09.2002 en 09 tot 14.12.2006 en de ochtendkrant van Nangarhar dd 04.01.1997 waarin te lezen is dat betrokkene, samen met andere mensen, ontslagen is en dat ze moeten verschijnen voor de rechtbank. Hierbij kan opgemerkt worden dat al deze documenten dateren van meer dan 10 jaar geleden en dus geen bewijs zijn van de actuele situatie van betrokkene. Betrokkene legt geen persoonlijk bewijs voor van zijn huidige persoonlijke situatie. Hij legt eveneens geen bewijs voor dat hij de voorbije 20 jaar op één of andere manier problemen heeft ondervonden omwille van zijn vroeger werk of opleidingen.”

Als argument stelt verwerende partij dat het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota’s en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven, niet volstaat om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Dit ‘argument’ is zinledig. Uit de weigeringsbeslissing zelf blijkt namelijk reeds dat verwerende partij van oordeel is dat de door verzoekende partij ingeroepen gronden niet volstaan voor de aflevering van een humanitair visum. Het spreekt voor zich dat het louter herhalen van hetgeen dat reeds inherent aanwezig is in de weigeringsbeslissing niet volstaat als motivering. Verzoekende partij blijft hier namelijk in het ongewisse over de redenen waarom de door verzoekende partij ingeroepen gronden niet volstaan.

Door dit ‘argument’ te hanteren om de visumaanvraag van verzoekende partij te weigeren, schendt verwerende partij de formele en de materiële motiveringsplicht die op haar rust, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien verwees verzoekende partij wel degelijk naar landeninformatie die betrekking heeft op haar situatie. Ten eerste werd gewezen op landeninformatie die aantoonde dat Afghanistan met een profiel zoals dat van verzoekende partij een hoog risico lopen op vervolging (zie infra).

Ten tweede werd gewezen op landeninformatie die aangeeft dat de regio waar verzoekende partij van afkomstig is een sterke aanwezigheid kent van ISKP wat tot open conflicten leidt tussen Taliban en ISKP:

“Daarnaast dient nog rekening gehouden te worden met het feit dat mijn cliënten afkomstig is van de provincie Nangarhar en dat zowel NRF (National Resistance Front) en ISKP nog sterk aanwezig zijn in deze regio.

Islamic State Khorasan Province (ISKP) is een gewapende groepering actief in Afghanistan die trouw zwoer aan het IS-kalifaat in 2015, die hoofdzakelijk gevestigd is in het noordoosten van Afghanistan, de streek van herkomst van mijn cliënt. De afgelopen jaren is het aantal ISKP leden geslonken door doeltreffende acties van de Verenigde Staten, het voormalige Afghaanse leger en de Taliban over de afgelopen jaren heen. Vandaag opereert ISKP voornamelijk via autonome cellen, met een hoger aantal in Kunar en Nangarhar.

Door de terugtrekking van buitenlandse troepen wier eerdere maatregelen ter bestrijding van terrorisme hun activiteiten in Afghanistan hadden beperkt, melden observatoren een heropleving van ISKP. De groep maakt gebruik van het machtsvacuüm en het gebrek aan politieke stabiliteit om meer voet aan de grond te krijgen en een uitdaging te vormen voor de heerschappij van de Taliban, het monopolie op geweld en pogingen om internationale erkenning te krijgen.

Bovendien probeert ISKP gedesillusioneerde Taliban-strijders en andere kleinere militante groeperingen onder haar vleugels te nemen. Hoewel de Taliban hebben aangekondigd hard te zullen optreden tegen ISKP en dat Afghanistan niet zal worden gebruikt als een lanceerplatform voor invallen in buurlanden, roept het groeiende aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP, bezorgdheid op over de vraag of de Taliban voldoende weerwerk kan bieden. Ondanks het feit dat de Taliban er in het verleden in zijn geslaagd belangrijke ISKP districten over te nemen, wordt melding gemaakt van meer aanvallen door ISKP en de moeilijkheid van de Taliban om weerwerk te bieden aan de groepering op verschillende plaatsen nu deze laatste overgaan van een opstand in guerrillastijl naar een regering.

Daarenboven vormt de aanwezigheid van ISKP niet alleen in zichzelf een dreiging, maar eveneens de reactie van de Taliban op deze aanwezigheid. Zo maakt het EASO COI Report van januari 2022 melding van vergeldingsacties tegen mensen die ervan worden verdacht banden te hebben met ISKP. Echter, deze verdenkingen zijn niet steeds gestoeld op objectieve aanwijzingen. Sommige bronnen maken melding van misbruik van deze redenering om mensen te viseren:

"As of 11 November 2021, the Afghan human rights expert had seen reports of 30 targeted attacks in the past two months, and the victims were killed because of their links to the former government and the security forces or because being alleged ISKP affiliates. According to the source the allegations of victims being ISKP affiliates could be a cover to target some individuals, and Nangarhar was a hotspot for such recent events. Alleged ISKP affiliates were killed without due process, drawn out of their homes and shot on the spot; or illegally detained and subjected to torture. Although the source could not say whether such events were part of a larger Taliban policy, the Taliban leadership did not seem to have issues with their fighters going after people considered to be of high risk such as ISKP affiliates.

The Afghan law professor also stated that, although it was hard to say whether the revenge killings were centrally sanctioned or not, the source absolutely believed that the Taliban systematically targeted anyone perceived as a potential threat; i.e. anyone who could align themselves with the National Resistance Front (NRF); anyone with possible connections to the ISKP; intelligence officials or elite forces of the previous administration who could potentially join anti-Taliban movements, and influential figures who could challenge the Taliban. People that were a potential threat to the Taliban were monitored, harassed, threatened or even killed according to the source, especially persons with suspected links to ISKP who were often executed on the spot.

Dr. Andrea Chiovenda, adjunct assistant professor of anthropology at Zayed University, told EASO during an interview on 9 November 2021 that the Taliban could not enforce its amnesty, and also mentioned a worrisome situation in Nangarhar with almost daily reports of bodies hanging from trees along the roads, and similar events taking place in Laghman and Kunar.

There were also media reports on killings in Nangarhar where bodies were found with handwritten notes in their pockets accusing them of being ISKP fighters.

Some feared that accusations of ISKP affiliation made room for the Taliban to target any suspects. "

Zodoende staat Afghanistan op de eerste plaats in de 2021 Global Terrorism Index als meest geteisterd door terrorisme van alle landen van de wereld in 2021, met twee van de drie meest dodelijke terroristische groeperingen op het territorium, ISKP en de Taliban.

Tot slot moet er gewezen worden op het risico op serieuze onderrapportering van het aantal geweldsincidenten. Zo haalt een bron van Human Rights Watch aan dat slechts tien procent van de incidenten gerapporteerd worden.

"Access to information is very limited in Afghanistan, and journalists have also been detained and punished when they have tried to obtain information for their reports. Reporters in some provinces say they need written permission from officials to travel to other districts. "When an incident happens, it is our responsibility to go to the scene, take pictures, record videos, and talk to witnesses, but we are no longer allowed to," a Badakhshan journalist said. A journalist from Helm and said, "You cannot ask relevant departments to give you more information, only the Directorate of Cultural Affairs can be contacted. " As a result, "only 10 percent of incidents are being reported, the rest remains untouched. "

In de regio van herkomst van mijn cliënt, provincie Nangarhar, wordt ook specifiek melding gemaakt van mogelijke confrontaties tussen de Taliban en het NRF:

"Last week in South Asia and Afghanistan, violence continued between the Taliban and the National Resistance Front (NRF) in Afghanistan, as the Islamic State (IS) sustained its attacks on Taliban forces. [...] In Afghanistan, the number of armed clashes increased last week, amid ongoing clashes between the Taliban and the NRF. Clashes were reported in the Pul-e-Hisar, Andarab, and Deh Sala districts of Baahlan province. While the exact number of casualties remains unknown, several NRF and Taliban fighters were reportedly killed, including two NRF commanders. "

"Following 25 Feb Taliban large-scale search operations in north, specifically in Kabul, Kapisa, Parwan and Panjshir, in attempt to forestall spring offensive by NRF, Taliban early March expanded operations to Logar and Laahman provinces (east), Baghlan province (north), and Herat and Badghis provinces (west); rumours rose of imminent largescale operations in Nangarhar province (east). Risk of Islamic State Khorasan (ISIS-K) and NRF resuming operations in warmer weather remained. "

"In Afghanistan, the NRF, the recently-emerged anti-Taliban AFF, and IS continued to attack Taliban forces last week. The NRF claims to have launched deadly retaliatory attacks on Taliban forces in response to Taliban operations targeting the NRF in Baghlan and Panjshir provinces. (...)"

De aanvallen van IS zijn verviervoudigd tegenover 2020 en de organisatie wint aan kracht binnen Afghanistan, zo stelt het rapport van februari 2022 van SWP (Stiftung Wissenschaft und Politik)." (stuk 2, p. 14-17)

Verzoekende partij verwees daarnaast, zoals verwerende partij ook toegeeft in de bestreden beslissing, naar landeninformatie die betrekking heeft op de kwetsbare positie van vrouwen en kinderen, en die wijst op het totale gebrek aan toekomst voor de kinderen van verzoekende partij. (stuk 2, p. 13-14)

Deze informatie, die specifiek betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij, werd in de bestreden beslissing volledig buiten beschouwing gelaten. Nochtans toont deze informatie aan dat verzoekende partij ook het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dus nog een bijkomende vrees heeft voor ernstige mensenrechtenschendingen, naast haar persoonlijk profiel.

Dat verwerende partij deze informatie volledig buiten beschouwing laat is dan ook een schending van haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot voegt verwerende partij zelf geen enkele landeninformatie in de bestreden beslissing om aan te tonen dat de situatie van verzoekende partij in Afghanistan geen bijzondere kwetsbaarheid in zich draagt. Dit is des te meer problematisch nu verzoekende partij wel talrijke bronnen aanhaalde om aan te tonen dat de algemene situatie in Afghanistan en de specifieke situatie van verzoeker in die omstandigheden wel degelijk erg problematisch is.

Ook dit is een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust.

4. Ten vierde gaat verwerende partij nergens in de bestreden beslissing in op de kwetsbaarheid van verzoekende partij als dicht familielid van iemand die banden heeft met de voormalige Afghaanse overheid.

W. (...) A. (...), de vader van verzoekende partij, werd tijdens het vorige regime in jaren '90 door de taliban gearresteerd wegens beschuldigen van communisme. Na het verdrijven van de taliban in 2001, ging hij opnieuw voor de Afghaanse overheid werken. Hij volgde bovendien opleidingen bij het voormalige Afghaanse ministerie van financiën, bij USAID (een Amerikaanse organisatie), en bij Da Afghanistan Breshna Moassasas (DABS, nationaal door de overheid gecontroleerd energiebedrijf).

Hierdoor is ook verzoekende partij als nauw familielid van haar vader bijzonder kwetsbaar en lopen zij en haar kinderen een hoog risico op vervolging door de taliban.

Verwerende partij laat dit aspect volledig achterwege terwijl dit wel uitvoerig werd toegelicht in de begeleidende brief die bij de aanvraag werd gevoegd.

In de begeleidende brief die bij de aanvraag gevoegd werd, werd dit als volgt aangehaald:

"Human Rights Watch bevestigt dit beeld, waarbij de Taliban in gebieden die ze veroveren, overgaan tot mensenrechtenschendingen van onder meer burgers met vermeende banden met de Afghaanse

overheid. De Taliban moet niet langer het vertrouwen van de lokale bevolking winnen om haar macht op te bouwen, maar gedraagt zich als een overwinnaar die haar wil oplegt. De huidige situatie is ongezien in de laatste 20 jaar, en doet denken aan de periode van het Talibanbewind voor 2001.

Human Rights Watch publiceerde op 3 augustus 2021 het rapport *Advancing Taliban Execute Detainees* over onder meer de standrechtelijke executie van burgers met beweerde banden met de Afghaanse overheid:

Taliban forces advancing in Ghazni, Kandahar, and other Afghan provinces have summarily executed detained soldiers, police, and civilians with alleged ties to the Afghan government, Human Rights Watch said today.

Residents from various provinces told Human Rights Watch that Taliban forces have in areas they enter, apparently identify residents who worked for the Afghan National Security Forces. They require former police and military personnel to register with them and provide a document purportedly guaranteeing their safety. However, the Taliban have later detained some of these people incommunicado and, in cases reported to Human Rights Watch, summarily executed them.

"Summarily executing anyone in custody, whether a civilian or combatant, is a serious violation of the Geneva Conventions and a war crime," said Patricia Gossman, associate Asia director. "Taliban commanders with oversight over such atrocities are also responsible for war crimes."

A journalist from Malistan who has been tracking detentions there since Taliban forces took control of the district on July 13 said that they entered houses searching for members of the security forces and government employees:

"They claimed that they would not hurt anyone and they encouraged people to inform those who have escaped from the area to come back to their houses. In practice, they have acted differently. They search houses and, in some cases, even show photos of government employees, asking for their location."

He said that the Taliban had killed at least 19 security force personnel in their custody, along with a number of civilians. Taliban fighters also burned down the house of Abdul Hakim Shujoyi, a former militia commander who had worked with US forces. Human Rights Watch was unable to confirm the exact numbers killed there.

Human Rights Watch obtained a list of 44 men from Spin Boldak, Kandahar, whom the Taliban have allegedly killed since July 16. All had registered with the Taliban before being summarily executed. Waheedullah, a police commander from Spin Boldak, had obtained a "forgiveness" letter from the Taliban, but Taliban fighters took him from his house and executed him on August 2, activists and media monitoring these detentions in Kandahar said.

Ghazni residents said that Taliban forces entered their neighborhoods on July 11, after Afghan government forces withdrew from the city. Taliban forces then searched house-to-house, apparently to identify residents who had worked for the provincial or district government or security forces. They took into custody dozens of residents, some of whom were later released after being compelled to provide assurances they would not cooperate with the government. Human Rights Watch could not confirm the status or whereabouts of those not released.

A resident of Naw Abad district said that when Taliban forces arrived in his area, they announced it through the local mosques' loudspeakers:

"They said that the area is under their control, and they are celebrating their victory, that people should obey them. They said that government employees, except the military, should come to get a letter which is valid for 10 days and no one would be able to hurt them if they have that. They must renew the letter every 10 days."

He said the Taliban established checkpoints around the city, and on July 13 they stopped him and two relatives and ordered them to come for questioning.

"They took us to a place and when they didn't find anything on the other two, they released them," he said. "They forced me to open my Facebook [account] and they saw my posts, my regular contact with a friend [who works for the government] and some of my pictures with army soldiers. Then they transferred me to another place and referred me to their intelligence department. They said I would only be released if I gave them any weapons I had."

The Taliban released the man on July 19 after local community leaders gave assurances that he was not a government employee or had any connection with the military. But on July 30, Taliban fighters again came to his house and took him away without explanation. The family said they have no information about his whereabouts.²⁰

Dit wordt ook in andere rapporten bevestigd:

"However, in recent weeks, Human Rights Watch and other organizations have gathered information on Taliban killings of government security personnel taken into custody. Reports of Taliban forces searching for former officials and others have continued since the Taliban took control of Kabul, and the media have reported that Taliban forces have been seen using excessive and lethal force to disperse crowds at Kabul airport and at a protest in Jalalabad. (..)

*The Taliban used similar language about the rights of women being limited by the framework of Islamic law when they were in power from 1996 to 2001. During that time, they banned most education for women and girls, used stoning and lashing as punishment for supposed crimes such as adultery, and confined women to their homes unless they were escorted by a male family member, denying them freedom of movement and access to most employment."*²¹

*"Taliban forces in Afghanistan are targeting known critics for attack despite claiming that they have ordered their fighters to act with restraint, Human Rights Watch said today. In Kandahar, the Taliban have been detaining and executing suspected members of the provincial government and security forces, and in some cases their relatives."*²²

Human Rights Watch stelt in het artikel 'Threats of Taliban Atrocities in Kandahar' van 23 juli 2021 dat nadat de Taliban een aantal districten had ingenomen in Kandahar, honderden inwoners in detentie werden geplaatst omdat ze beschuldigd werden van banden met de overheid:

*"Taliban forces that have taken control of districts in Afghanistan's southern Kandahar province have detained hundreds of residents whom they accuse of association with the government, Human Rights Watch said today. The Taliban have reportedly killed some detainees, including relatives of provincial government officials and members of the police and army."*²³

Al Jazeera rapporteert op 2 augustus 2021 over de 'afslachting van burgers' door de Taliban in een stad die ze onlangs veroverden. Minstens 40 vroegere en huidige overheidsfunctionarissen, die volgens de VS en het VK geen rol speelden in de gevechten, werden door de Taliban gedood:

"Afghan forces battled to stop a first major city from falling to the Taliban as the United States and the United Kingdom accused the group of "massacring civilians" in a Kandahar town they recently captured near the Pakistan border.

"The Taliban massacred dozens of civilians in revenge killings. These murders could constitute war crimes," the embassies of Washington and London said in separate tweets on Monday regarding the alleged atrocities committed in Spin Boldak.

[..] The US and UK diplomatic condemnations come after Afghanistan's Independent Human Rights Commission also said Taliban fighters had indulged in revenge killings in Spin Boldak.

*"After taking over Spin Boldak district, the Taliban chased and identified past and present government officials and killed these people who had no combat role in the conflict," the group said, adding at least 40 people had been killed by the Taliban."*²⁴

Ook recentere bronnen schetsen een even grimmig beeld:

"The Taliban is going house-to-house searching for opponents and their families, according to a United Nations threat assessment report, deepening fears that Afghanistan's new rulers are planning revenge. (..)

Women have also been assured their rights will be respected, and that the Taliban will be 'positively different' from their brutal 1996-2001 rule. But with thousands of people still trying to flee the capital on board evacuation flights, the intelligence report for the UN confirmed the fears of many.

The Taliban has been conducting 'targeted door-to-door visits' of people who worked with US and NATO forces, according to the confidential document by the UN's threat assessment consultants, seen by the AFP news agency. (..)

The Taliban has denied such accusations in the past and has several times issued statements saying fighters were barred from entering private homes.

*It also insists women and journalists have nothing to fear under their new rule, although several media workers have reported being thrashed with sticks or whips when trying to record some of the chaos seen in Kabul in recent days."*²⁵

Human Rights Watch stelt dat Afghanen gevangen zitten tussen onderdrukking door de Taliban en het schrikbeeld van de hongerdood:

"The Taliban takeover of Afghanistan accelerated the country's human rights crisis and humanitarian catastrophe, Human Rights Watch said today in its World Report 2022. After the Taliban took control of the country on August 15, 2021, they rolled back women's rights advances and media freedom – the foremost achievements of the post-2001 reconstruction effort. Many secondary schools for girls remained closed by the end of the year, and women were largely prohibited from working in jobs outside of teaching and health care.

"Afghans are caught between Taliban oppression and the spectre of starvation," said Patricia Gossman, associate Asia director at Human Rights Watch. "Governments involved in Afghanistan over the past two decades should provide humanitarian aid and fund basic services, including health and education, while using their leverage to press for an end to Taliban rights violations."" 26

W. (...) A. (...) heeft lang tijd bij de (voormalige) Afghaanse overheid gewerkt. Hij nam deel aan trainingsprogramma's gefinancierd door Amerikaanse organisaties, door het Ministerie van financiën en door Da Afghanistan Breshna Moassasas (DABS, nationaal door de overheid gecontroleerd energiebedrijf). Hij en zijn familie zijn bijgevolg extra kwetsbaar voor repercussies van de taliban. Hij werd bovendien reeds gearresteerd door de taliban onder hun vorig bewind in de jaren '90 wegens vermeende banden met communisten. (zie stukken 20-21)"

Uit de door verzoekende partij voorgelegde landeninformatie blijkt ondubbelzinnig dat personen met vermeende of werkelijke banden hebben met de vorige Afghaanse overheid en hun familieleden een hoog risico lopen op ernstige mensenrechtenschendingen en zelfs moeten vrezen voor hun leven.

Overigens is dit een algemeen bekend gegeven dat ook uitvoerig aan bod komt in de rapporten van EUAA, waar verwerende partij (in andere dossiers) vaak naar verwijst.¹ Om die reden komt de Country Guidance van het EUAA tot volgende conclusie met betrekking tot de vrees voor vervolging van personen met banden met de voormalige overheid:

"The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. abduction, torture, execution).

Conflicting and limited information concerning the Taliban policies and differences with regard to the implementation of orders from the central Taliban leadership by Taliban foot soldiers, as well as differences at a regional level, render an assessment of the risk for individuals under this profile difficult. Based on previous persecution and reports of continuing targeting, individuals seen as priority target of the Taliban, including those in central positions in former military, police and investigative units, as well as members of the judiciary, would in general have a well-founded fear of persecution.

For other individuals under this profile, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: area of origin, gender, personal enmities, involvement in (local) conflicts, etc.

Family members of some individuals under this profile could also be at risk of treatment that would amount to persecution, e.g. in the context of the Taliban searching for the mentioned individual.

Nexus to a reason for persecution

*Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion."*²

Met andere woorden: het EUAA stelt dat zowel personen met banden met de voormalige Afghaanse overheid, met de buitenlandse overheden, en hun familieleden een hoog risicoprofiel hebben om vervolgd te worden door de taliban, hetgeen bevestigt wat verzoekende partij reeds in de begeleidende brief aanhaalde.

Verwerende partij werpt in de beslissing van W. (...) A. (...) zelf op dat hij enkel documenten van 10 jaar of ouder voorlegde en dat hij zijn actuele kwetsbaarheid hiermee niet kan aantonen.

Voor zover verwerende partij dit argument zou doortrekken naar de situatie van verzoekende partij (quod non in de bestreden beslissing), dient hierbij het volgende bij opgemerkt te worden.

Het argument berust op een foutieve feitenvinding. Verzoekende partij legde niet enkel bewijzen voor dat W. (...) A. (...) door het vorige talibanregime in de jaren '90 reeds werd gearresteerd, dat hij voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt, maar koppelde dit aan landeninformatie die aantoont dat personen die werkelijke of vermeende banden met de vorige Afghaanse overheid hebben en hun familieleden, zoals verzoekende partij, gevisieerd worden door de taliban een hoog risico lopen om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen en zelfs moeten vrezen voor hun leven.

Op zich wordt de bijzondere kwetsbaarheid van personen met banden met de voormalige Afghaanse overheid, met de buitenlandse overheden, en hun familieleden ook niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij stelt enkel dat de documenten die verzoekende partij voorlegde (krantenartikel dat aantoont dat W. (...) A. (...) reeds gearresteerd werd door de taliban in de jaren '90, opleidingscertificaten van USAID (van 2009), het Afghaanse ministerie van financiën (van 2002), en Da

Afghanistan Breshna Moassasas (DABS, nationaal door de overheid gecontroleerd energiebedrijf) (van 2006)) reeds meer dan 10 jaar oud zijn en daarom geen bewijs zijn van de actuele situatie van betrokkene.

Verwerende partij maakt hier echter een denkfout (non sequitur).

Hoewel verzoekende partij niet betwist dat die documenten reeds meer dan 10 jaar oud zijn, heeft dit niet tot gevolg dat die documenten geen zicht kunnen bieden op de actuele situatie van verzoekende partij.

De documenten tonen aan dat W. (...) A. (...) reeds werd gearresteerd door de taliban, dat hij opleidingen volgde bij de Amerikaanse organisatie USAID en bij de voormalige Afghaanse overheid en dat hij werkte voor de voormalige Afghaanse overheid. Deze feiten, die inderdaad gestaafd worden met documenten van meer dan 10 jaar geleden, in combinatie met de actuele informatie die werd toegevoegd aan de begeleidende brief en die algemeen gekend is, maken dat verzoekende partij sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 bijzonder kwetsbaar is voor vervolging door de taliban.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat het huidige talibanregime plots minder reden tot vervolging zou zien wanneer de persoon met banden met de voormalige Afghaanse overheid en diens familieleden slechts in het bezit zou zijn van documenten van meer dan 10 jaar oud.

Een dergelijke redenering vindt geen steun in de door verzoekende partij voorgelegde beschikbare landeninformatie, noch in de rapporten van EUAA waar verwerende partij zich doorgaans op baseert, in tegendeel.

Zoals reeds eerder aangehaald, toont de beschikbare landeninformatie dat personen met een profiel zoals dat van verzoekende partij een hoog risico op vervolging lopen.

In de beslissing van W. (...) A. (...) stelt verwerende partij dat hij geen bewijzen voorlegde dat hij de voorbije 20 jaar op een of andere manier problemen heeft ondervonden omwille van zijn vroeger werk of opleidingen.

Opnieuw maakt verwerende partij hier volledig abstractie van het feit dat er sinds augustus 2021 sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Doordat de taliban in augustus 2021 de macht in Afghanistan hebben overgenomen, is hun greep op het land vanzelfsprekend erg versterkt. De taliban kan nu veel eenvoudiger haar wil opleggen aan de Afghaanse bevolking, kan maatregelen nemen zonder schrik te moeten hebben voor repercussies van de voormalige Afghaanse overheid gesteund door buitenlandse troepen, kan ongestoord overgaan tot het uitschakelen van personen die zij als vijanden of landverraders beschouwen.

In de jaren '90 leidde een dergelijke ongebreidelde macht van de taliban er reeds toe dat de vader van verzoekende partij werd gearresteerd op grond van loze beschuldigingen. De kans dat dit scenario zich herhaalt, en de kans dat de gevolgen voor W. (...) A. (...) en verzoekende partij ditmaal nog ernstiger zullen zijn, is alleen maar groter zijn geworden nu W. (...) A. (...) ook nog duidelijke banden met de voormalige Afghaanse overheid ontwikkelde en uitbouwde.

Het feit dat de vader van verzoekende partij in de voorbije 20 jaar geen problemen zou hebben gekend, is bijgevolg volstrekt irrelevant om correct te kunnen inschatten of verzoekende partij op dit moment, na de machtsovername door de taliban, een risico loopt op vervolging of 'problemen'. Hetgeen wel relevant is, is zijn verleden bij de voormalige Afghaanse overheid in combinatie met de landeninformatie die aantoont dat personen met werkelijke of vermeende banden met de voormalige overheid en hun familieleden een hoog risico lopen op vervolging en bijgevolg extra kwetsbaar zijn.

Ook dit argument, waar verwerende partij overigens enkel in de beslissing ten aanzien van W. (...) A. (...) op beroept maar volledig achterwege laat in de bestreden beslissing, schiet bijgevolg te kort.

3. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekende partij geen familieleden beschermd onder artikel 8 EVRM heeft met zijn in België verblijvende broer A. (...) A. (...). Verwerende partij stelt hierbij dat andere gezinsleden dan die van het kerngezin slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat A. (...) A. (...) geld overmaakte aan verzoekende partij in november 2021, december 2021, januari 2022, februari 2022 en maart 2022.

Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij reeds meer dan 20 jaar financieel onafhankelijk is en dat zij niet aantoonbaar geen andere inkomsten te hebben.

Opnieuw gaat verwerende partij te kort door de bocht. Het feit dat verzoekende partij reeds meer dan 20 jaar financieel onafhankelijk zou zijn, brengt niet met zich mee dat verzoekende partij dit nog steeds is. Verwerende partij gaat ook hier voorbij aan de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan sinds de machtsovername van de Taliban. In de begeleidende brief die bij de aanvraag werd gevoegd werd uitvoerig ingegaan op de humanitaire crisis die er momenteel heerst in Afghanistan die sinds de machtsovername nog op drastische wijze is verslechterd.

Er werd onder meer gewezen op de enorme voedselcrisis die in Afghanistan heerst:

“Daarnaast heerst er een enorme voedselcrisis als gevolg van een langdurige droogte in Afghanistan: ‘Momenteel kampt het land met een langdurige droogte, de tweede in drie jaar tijd. Het gevolg: een extreem slechte tarweoogst. Voor de Afghaanse bevolking, waarvan driekwart in rurale gebieden woont, is dat rampzalig. Voor hun voedselvoorziening is het merendeel van de Afghanen afhankelijk van de tarweteelt.’”

[...] “Dat de voedselcrisis in Afghanistan nijpend is, bevestigt Tomson Phiri, de woordvoerder van het Wereldvoedselprogramma (WFP). ‘Uit WFP-monitoring is gebleken dat de voedselconsumptie in 15 van de 34 provincies is verslechterd. Bovendien zijn door de droogte de geld- en graanreserves van boeren op het platteland opgedroogd en zijn dus ook de voedselprijzen gestegen’, vertelt de woordvoerder. ‘Als er geen geld is, en gezinnen niets te eten hebben, nemen ouders vaak hartverscheurende beslissingen. In sommige gevallen worden de kinderen van school gehaald en aan het werk gezet, en in andere extreme gevallen worden ze uitgehuwelijkt’, getuigt Phiri.’”

[...] “Een analyse van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties toonde al aan dat een derde van de Afghanen momenteel in voedselonzeekerheid leeft. Dat komt neer op zo’n 14 miljoen Afghanen. ‘We hebben zo snel mogelijk 200 miljoen dollar nodig om die 14 miljoen mensen tussen nu en eind 2021 te helpen’, zegt Phiri.’”

“Verbeteringen lijken niet alleen in het gedrang te komen door de gecumuleerde gevolgen van de droogte van 2021, covid-19 en de voorspelde strenge winter, maar ook door de economische onrust.

Zo bleek uit een eerdere bevraging van het WFP dat van de 1.600 bevroegde Afghanen zo’n 93 procent niet genoeg te eten heeft, omdat ze eenvoudigweg geen cash geld had om het te betalen. Het tekort aan contant geld is te wijten aan de Federal Reserve, het IMF en de Wereldbank, die hun financiering bevroren hebben. Een collectief wantrouwen tegenover de Taliban lijkt de exit van westerse donoren te hebben versterkt.” 42

“Miljoenen gezinnen kampen met dezelfde zorgen. Afghanistan is in de greep van de honger, het gevolg van een rampzalige samenloop van politieke en ecologische crises. De Verenigde Naties schatten dat slechts 2 procent van de bevolking genoeg te eten heeft.

De machtsgreep van de Taliban sneed van de ene dag op de andere de buitenlandse hulp af die de economie van de gevallen republiek al twintig jaar overeind hield. Op het platteland, waar meer dan 60 procent van de Afghanen woont, had de ergste droogte in dertig jaar de boeren al van hun inkomen beroofd en tot wanhoop gedreven. Nu is minstens een op de drie kinderen ondervoed.

3,2 miljoen kinderen ondervoed

‘Als het land niet al voldoet aan de indicatoren voor een hongersnood, dan scheelt het heel weinig’, zegt Mary-Ellen McGroarty, hoofd van het Wereldvoedselprogramma in Afghanistan. De organisatie schat dat 3,2 miljoen kinderen acute ondervoeding lijden en 23 miljoen mensen in nood verkeren. ‘Afghanistan bevindt zich op de rand van de afgrond. In elke provincie van het land kampt minstens 30 procent van de bevolking ofwel met een voedselcrisis ofwel met zware voedselonzeekerheid.’

In de ziekenhuizen en voedingscentra is het aantal hulpbehoevende kinderen verdubbeld of zelfs verdrievoudigd. 'Je ziet twee of drie kinderen per bed', zegt McGroarty. 'Gezinnen brengen niet één ondervoed kind binnen maar misschien twee of drie.'

Als mensen in groten getale beginnen te sterven als gevolg van de voedseltekorten zal de toestand escaleren in een officiële hongersnood. Zonder de hulp die hulporganisaties, liefdadigheidsinstellingen en particulieren in allerijl naar Afghanistan proberen te krijgen, is dat sombere scenario ongetwijfeld slechts een kwestie van tijd.

'De taferelen die je in de voedingscentra en de ziekenhuizen aantreft, zijn maar een voorsmaakje van wat Afghanistan nog te wachten staat, tenzij we een massale hulpactie op touw zetten', zegt McGroarty. 'Daar werken we elke dag aan.' Ze zegt dat Afghanistan in zijn moderne geschiedenis nooit eerder een crisis van deze omvang heeft meegemaakt.

Restricties versoepeld

Dat erkennen de VS en de VN ook. Ze hebben vorige week dan ook de restricties versoepeld die aan de taliban opgelegd waren voor die aan de macht kwamen. Daardoor kunnen voedsel en andere humanitaire hulp geleverd worden, waaronder ook fondsen om de salarissen van leraars te betalen.

Over het algemeen is de Afghaanse economie in 2021 naar schatting met minstens een derde gekrompen. Voor gewone mensen zijn geen jobs meer te vinden, en de salarissen van de mensen die wel nog werk hebben, zijn opgedroogd. De afghani, de nationale munteenheid, heeft meer dan 25 procent van zijn waarde verloren, en door de snelle inflatie kunnen de mensen veel minder eten kopen met het weinige geld dat ze nog hebben.

'De arme mensen hebben de taliban niet binnengehaald of weggejaagd, maar zij betalen wel de tol', zegt Obaidollah Baheer, die universiteitsprofessor was tot de taliban de teugels in handen namen. Omdat zijn land in een economische ramp verzeild raakte en zijn colleges geannuleerd werden, verlegde hij zijn focus naar geld inzamelen voor voedselhulp. Daarmee heeft hij al meerdere honderden gezinnen in heel Afghanistan bereikt, maar de wanhoop voelt soms overweldigend aan.' 43

Ook het World Food Programme meldt dat Afghanistan zich op de rand van een hongersnood leeft:

"The United Nations Development Programme says it took five years of war in Syria for its economy to contract as much as Afghanistan's has since August, when the fall of the Government was followed by international sanctions and the freezing of the Afghan central bank's assets. Mijn cliënten wensen met andere woorden niet alleen het talibanregime te ontvluchten, ze willen eveneens vermijden het slachtoffer te worden van de ernstige voedselcrisis in Afghanistan.

Almost overnight, Asia's most fragile economy collapsed, leaving people jobless or with unpaid salaries and without access to their savings.

Prior to that, 11 million Afghans were already food insecure due to years of drought, conflict and COVID-19. Now almost 23 million people, more than half the country, don't know where their next meal is coming from and we see clinics filling up with severely malnourished children. It is the unveiling of a tragedy in real time.

[...]

There, at a WFP food distribution in Farooq village, we met Bakht Bibi, a tailor living with her husband and four of her children. When they don't have WFP food, she and her family survive mostly on bread and tea with milk.

When they can't afford milk, many families use non-dairy whitener. Meanwhile, drought and high fuel prices have sent wheat prices soaring – making bread, one of the main staples, too expensive for many." 44" (stuk 2, p. 17-19)

Ook Uw Raad erkent dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel desastreus is. Onder andere in het arrest van 13 oktober 2022 (nr. 278 701) wordt het volgende gesteld:

"Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen.

Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking."

Het is met andere woorden algemeen bekend dat in Afghanistan de bevolking in het algemeen verarmd is, dat het gemiddeld inkomen met een derde is gedaald, dat de tewerkstellingsgraad is gedaald en dat een groot deel van de bevolking in voedselonzeekerheid leeft.

In deze omstandigheden in het volstrekt onredelijk van verwerende partij om uit een vermeende financiële onafhankelijkheid in de 20 jaren voor de machtsovername te concluderen dat die nog steeds bestaat na de machtsovername in Afghanistan nu het land een ongeziene humanitaire crisis kent.

De algemene verarming van de Afghaanse bevolking en de voedselonzeekerheid die hogere prijzen met zich meebrengt hebben vanzelfsprekend ook hun weerslag op verzoekende partij en haar financiële afhankelijkheid. Het is dan ook in deze context dat verwerende partij had moeten oordelen over de mogelijkheden voor verzoekende partij om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. Een simpele verwijzing naar een vermeend gebrek aan financiële afhankelijkheid in een periode die noch politiek, noch socio-economisch iets van doen heeft met de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont dat hij geen andere bron van inkomsten heeft in Afghanistan. Ook hier is het volstrekt onredelijk om van verzoekende partij een dergelijk bewijs te verwachten terwijl het algemeen geweten is dat Afghanistan een erg miniem uitgebouwde administratie heeft. Een attest van geen inkomen, of enig ander bewijs van een bevoegde instantie is simpelweg niet verkrijgbaar. Dit was reeds het geval voor de machtsovername, maar is des te meer het geval na de machtsovername door de taliban.

Verwerende partij is kennelijk onredelijk en schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust door de informatie over de humanitaire crisis volledig buiten beschouwing te laten, door na te laten verzoekende partij haar situatie te koppelen aan deze crisis, in het bijzonder wat betreft de argumentatie omtrent de financiële afhankelijkheid

4. Ten vierde meent verwerende partij dat verzoekende partij als alleenstaande vrouw niet dermate kwetsbaar zou zijn om de afgifte van een humanitair visum te rechtvaardigen.

Verwerende partij gaat hier volledig voorbij aan de door verzoekende partij voorgelegde (en algemeen bekende) landeninformatie dat vrouwen wel degelijk ernstig onderdrukt worden in Afghanistan.

Ook uit de rapporten van EUAA waar verwerende partij zich doorgaans op beroept (maar die zij volledig achterwege laat in de bestreden beslissing) blijkt dat vrouwen een hoog risico lopen op vervolging:

"Risk analysis

Being a single woman or female head of household considerably enhances the risk for such women to be exposed to acts, which, due to their severity, repetitiveness or accumulation could amount to persecution. Similarly, it also increases their risk of being exposed to violence. For example, women were reportedly stopped and harassed by Taliban for leaving their homes without a male relative. Based on negative perceptions against them, their increased vulnerability to be subjected to violence and the restrictions imposed on women following the Taliban takeover, single women and female heads of households would be likely to have a well-founded fear of persecution.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that, where well-founded fear of persecution could be substantiated, it may be for reasons of membership of a particular social group (e.g. divorced women, due to their common background which cannot be changed and distinct identity in Afghanistan, in relation to divorce being a societal taboo)."

Om die reden worden Afghaanse vrouwen in principe steeds erkend als vluchteling in België, zoals blijkt uit een recent interview met de Commisaris-generaal Dirk Van den Bulck:

"Critici vinden Afghanistan een vreselijk land. Iedereen moet daarom asiel krijgen. 'Tja, met zo'n aanpak klappt het volledige asielsysteem in elkaar. Sommige critici verdelen de wereld in goede en slechte landen. Zo werkt het niet. Naast het land moeten we ook het individuele geval bekijken. Niet elke Afghaan heeft bescherming nodig. Heel wat categorieën krijgen dat omdat ze vervolging riskeren door

de taliban. Ook meisjes en vrouwen erkennen we in regel. Maar het land is sedert de machtsovername veiliger geworden. Het risico op willekeurig geweld is verminderd.”⁴

Het is dan ook kennelijk onredelijk van verwerende partij om de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij als alleenstaande vrouw in Afghanistan te ontkennen en zich te verschuilen achter het argument dat zij zich enkel zou beroepen algemene informatie.

Er heerst een algemene consensus binnen Europa dat Afghaanse vrouwen erkend moeten worden als vluchteling en met andere woorden een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Door deze bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij dermate te ontkennen en na te laten op grondige wijze onderzoek te doen naar de risico's op systematische mensenrechtenschendingen tegen Afghaanse vrouwen en na te laten hierover enig argument in de bestreden beslissing te ontwikkelen, schendt verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht die op haar rusten.

5. Verwerende partij stelt met betrekking tot de (onbetwiste) psychologisch problemen van verzoekende partij louter dat zij een aanvraag kan indienen volgens de wettelijke voorziene procedure.

Het bestaan van een aparte procedure voor medische visa geen reden om niet te moeten motiveren waarom dit element niet in rekening werd gebracht bij de bestreden beslissing omtrent de aanvraag van een humanitair visum.

Verwerende partij schendt haar motiveringsplicht door dit element volledig achterwege te laten bij haar beoordeling.

6. Tot slot kreeg verzoekende partij slechts een gedeeltelijke beslissing.

Op het einde van de bestreden beslissing staat het volgende te lezen:

“Attaché *** Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo”

De bestreden beslissing stelt zelf dat de tekst is ingekort, waarna (vermoedelijk) gesteld wordt dat verwerende partij gecontacteerd moet worden voor meer informatie. Hoe die informatie dan precies bekomen moet worden is vervolgens volstrekt onduidelijk.

Verzoekende partij contacteerde de dienst openbaarheid van bestuur van verwerende partij meermaals. (stuk 3) Tot op het moment van schrijven mocht verzoekende partij echter geen antwoord ontvangen van de betreffende dienst (op een ontvangstbevestiging na), laat staan dat verzoekende partij zijn administratief dossier kon doorzoeken naar de volledige beslissing met alle redenen waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Verzoekende partij kan zich onmogelijk te volle verdedigen in de procedure voor Uw Raad wanneer een deel van de informatie waar verwerende partij de weigeringsbeslissing baseert niet beschikbaar is voor haar.

Ten eerste zouden alle motieven in de weigeringsbeslissingen zelf te vinden moeten zijn en kan verwerende partij zich er niet van afbrengen met een loutere vermelding dat “deze tekst is ingekort.”

Uw Raad oordeelde reeds dat alle motieven in de administratieve beslissing zelf terug te vinden moeten zijn:

“De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)” (RvV nr. 276 772)

Doordat verzoekende partij slecht een ingekorte versie van de beslissing kreeg, kon zij niet nagaan of de overheid uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. Hierdoor kon verzoekende partij niet met kennis van zaken uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Ten tweede, zelf wanneer er van uit gegaan wordt dat verwerende partij slechts een ingekorte versie van de bestreden beslissing aan verzoekende partij diende af te leveren, moet er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoekende partij de volledige beslissing op eenvoudige wijze moet kunnen verkrijgen bij de verwerende partij.

De raadsman van verzoekende partij vroeg meermaals het administratief dossier op van zijn cliënt om de volledige beslissingen te kunnen raadplegen en op basis daarvan op gedegen wijze een inschatting te maken of een annulatieberoep bij Uw Raad aangewezen is, en zo ja, om de rechten van verzoekende partij in dergelijke annulatieprocedure ten volle te kunnen verdedigen.

Verzoekende partij kreeg echter geen administratief dossier toegezonden binnen de beroepstermijn waardoor de rechten van de verdediging op onherstelbare wijze geschonden zijn.

Ook om deze reden is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan en schiet zij tekort in haar motiveringsplicht.

7. Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van het hoger belang van de kinderen van verzoeker schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Tot slot schendt verwerende partij de rechten van de verdediging alsook de motiveringplicht door slechts een gedeeltelijke beslissing aan verzoekende partij te bezorgen.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert, met verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, dat aan verzoekster geen humanitair visum kan worden afgeleverd omdat er niet voldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn. De gemachtigde motiveert verder voor elk van de door verzoekster aangehaalde humanitaire elementen waarom zij niet kunnen leiden tot de afgifte van een humanitair visum.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verzoekster betwist niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 10 van de vreemdelingenwet, zodat haar visumaanvraag moet worden onderzocht met toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. In geen enkel van deze artikelen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid zoals hij in de bestreden beslissing opmerkt. Het verlenen van een machtiging tot verblijf betreft een gunst en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie.

Op 27 mei 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf om humanitaire redenen. In haar visumaanvraag haalt ze de volgende gronden aan tot het bekomen van een humanitair visum: de politieke instabiliteit en voedseltekorten in Afghanistan; de aanwezigheid van gewapende groeperingen in de provincie vanwaar ze afkomstig is; haar bijzonder kwetsbare positie als familielid van een voormalig werknemer van de Afghaanse overheid en het feit dat haar vader in de jaren '90 reeds is gearresteerd door de taliban; het hoger belang van haar kinderen; het gezinsleven dat ze onderhoudt met haar broer in België; de kwetsbare positie van (alleenstaande) vrouwen in Afghanistan en het feit dat ze met psychologische problemen kampt.

Verweerder heeft deze elementen, behoudens het gegeven dat haar vader een voormalig werknemer van de Afghaanse overheid is, beoordeeld in de bestreden beslissing en is tot het besluit gekomen dat er geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn in het administratief dossier die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen. Hij stelt dat niet blijkt dat verzoekster familiaal is geïsoleerd in haar land van herkomst. Volgens verweerder is er evenmin sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft vervolgens geoordeeld dat, waar verzoekster verwijst naar de kwetsbare positie van vrouwen in Afghanistan, de informatie die ze aanvoert slechts algemeen van aard is, waardoor niet wordt bewezen dat ze persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in haar land van herkomst. Wat betreft haar psychologische problemen, erkent verweerder dat verzoekster een aantal medische attesten voorlegt doch motiveert dat verzoekster hiervoor de wettelijk voorziene procedure dient te volgen en dus een visumaanvraag op medische gronden moet indienen.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. In eerste instantie betoogt ze dat de bestreden beslissing een volstrekt overbodige standaardmotivering bevat waar deze stelt dat ze geen recht heeft op een visum gezinshereniging met haar meerderjarige broer op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster zet echter niet uiteen op welke wijze haar belangen worden geschonden door de vermelding van dit motief in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan dit enkele feit niet tot de nietigheid van deze beslissing leiden.

Ten tweede voert verzoekster aan dat het onduidelijk is met toepassing van welk criterium verweerder haar visumaanvraag heeft beoordeeld. Volgens verzoekster wordt er tegelijkertijd getoetst of zij al dan niet familiaal geïsoleerd is in Afghanistan, alsook of haar familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Verzoekster betoogt dat ze daarentegen een visum aanvroeg op grond van humanitaire redenen. Het ontbreken van een familiaal isolement betekent volgens haar niet dat er geen humanitaire elementen voorhanden zouden zijn.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk op welke gronden verweerder zich heeft gebaseerd om verzoeksters visumaanvraag te weigeren. Verzoekster diende inderdaad een visumaanvraag in op humanitaire gronden, namelijk met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekster zelf stelt, bevat deze bepaling geen wettelijke criteria waaraan een aanvraag moet voldoen opdat zij kan worden toegekend. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid. Nu de visumaanvraag onder meer was ingegeven door de voorgehouden aanwezigheid van familieleden in België, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder bij zijn beoordeling van het voorliggende individuele geval rekening houdt met het al dan niet bestaan van een familiaal isolement, met de mate waarin er nog sterke familiale banden zijn in het land van herkomst en met het al dan niet voorhanden zijn van een band van afhankelijkheid met de voorgehouden familieleden in België. Deze elementen zijn wel degelijk als relevant te beschouwen. Met haar uiteenzetting weerlegt verzoekster de motieven niet dat niet blijkt dat ze familiaal geïsoleerd is in haar land van herkomst en dat er nog sterke familiale banden zijn met dit land. Verzoekster toont niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Vervolgens voert verzoekster aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de precare situatie in Afghanistan niet volstaat om haar een humanitair visum af te geven. Daarnaast betwist verzoekster dat ze louter algemene landeninformatie heeft voorgelegd. Ze stelt dat deze informatie immers weldegelijk betrekking heeft op haar specifieke situatie: ze is een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen en haar vader is een voormalig werknemer van de Afghaanse overheid. Daarnaast is ze ook afkomstig uit een regio waar gewapende groeperingen aanwezig zijn. Volgens verzoekster wordt de landeninformatie die ze heeft bijgebracht volledig buiten beschouwing gelaten.

Verweerder motiveert omtrent de precare situatie in Afghanistan het volgende: *“Betrokkene verwijst naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de politieke instabiliteit en het daarmee gepaard gaande geweld en onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de enorme voedselschaarste. Betrokkene geeft aan dat ze bijzonder kwetsbaar is aangezien ze alleenstaand is. Ten bewijze hiervan legt zij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Zij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.”*

Deze motivering is duidelijk. Verweerder is van oordeel dat verzoekster slechts algemene landeninformatie voorlegt, zonder te bewijzen dat deze informatie ook in haar specifieke geval van toepassing is. Verweerder motiveert dat het niet onredelijk is om van verzoekster te verwachten dat zij minstens een begin van persoonlijk bewijs levert. Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden als zou verweerder niet duidelijk motiveren waarom hij deze elementen niet weerhoudt.

Verzoekster betwist dat de door haar aangebrachte landeninformatie louter algemeen zou zijn van aard. Haar betoog, met name dat de algemene landeninformatie moet worden gelezen in het licht van haar eigen specifieke situatie, neemt niet weg dat geen enkel bewijsstuk betrekking heeft op haar persoonlijk geval. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat ze een persoonlijk risico loopt te worden vervolgd door de taliban louter omwille van het feit dat ze een alleenstaande vrouw is. Evenmin brengt ze een begin van bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat ze persoonlijk wordt gevisieerd door de gewapende groeperingen in haar herkomstregio. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet concretiseert in welk opzicht haar grondrechten zijn geschonden. Ze blijft in gebreke enig bewijs over te maken waaruit blijkt dat de door haar aangebrachte algemene informatie ook effectief van toepassing is in haar eigen situatie. De motivering van de bestreden beslissing hieromtrent komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

Waar verzoekster bekritiseert dat verweerder zelf geen landeninformatie bijbrengt om zijn motief te ondersteunen, bemerkt de Raad dat nergens uit de vreemdelingenwet volgt dat op verweerder een dergelijke plicht zou rusten. Zoals verweerder in de bestreden beslissing motiveert, beschikt hij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid en betreft het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst en geen recht. Het is de taak van verzoekster om een visumaanvraag in te dienen waarbij ze zelf aantoonst dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Van verweerder kan geenszins worden verwacht om op eigen initiatief nog bijkomende onderzoeksdaten te stellen.

Verzoekster hekelt daarnaast dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat haar vader een voormalig werknemer van de Afghaanse overheid is. De Raad bemerkt dat verzoekster onder meer samen met haar vader een visumaanvraag heeft ingediend op 27 mei 2022. In deze visumaanvraag wordt uiteengezet dat verzoeksters vader inderdaad voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt, waardoor hij en zijn familie extra kwetsbaar zijn voor repercussies door de taliban. Hoewel hierover niet wordt uitgeweid in de huidige bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verweerder hieromtrent wel heeft gemotiveerd in de beslissing tot weigering van de visumaanvraag in hoofde van verzoeksters vader. Deze laatste heeft tegen deze beslissing eveneens een annulatieberoep ingediend bij de Raad, hetgeen is verworpen bij arrest nr. 289 489 van 30 mei 2023. Gelet op het feit dat verzoekster en haar vader eenzelfde visumaanvraag hebben ingediend, heeft de motiveringsplicht niet tot gevolg dat verweerder, die in hoofde van verzoeksters vader uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom dit gegeven geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een humanitair visum, hieromtrent nog bijkomend moet motiveren in de huidige bestreden beslissing of dezelfde motieven zou moeten hernemen in deze beslissing. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

Verzoekster voert verder aan dat verweerder een foutieve beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekster kan verweerder niet zonder meer stellen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven bestaat tussen haar en haar Belgische broer, enkel en alleen omdat ze de afgelopen twintig jaar financieel onafhankelijk is geweest. Volgens verzoekster is de situatie immers veranderd sinds de machtsovername door de taliban. Verzoekster verwijst naar de geldstortingen die ze bij haar visumaanvraag heeft gevoegd.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet te dezen worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu beroept verzoekster zich op een gezinsleven met haar Belgische meerderjarige broer. Zoals verweerder ook motiveert in de bestreden beslissing, volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verweerder erkent dat verzoeksters broer haar tussen november 2021 en maart 2022 meermaals geld heeft overgemaakt. Verweerder motiveert echter dat verzoekster reeds meer dan twintig jaar (financieel) onafhankelijk van de te vervoegen persoon in Afghanistan leefde. In beginsel kan verzoekster worden gevolgd waar ze stelt dat ze daarom nog niet automatisch op heden financieel onafhankelijk kan leven. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat verweerder daarnaast nog andere motieven hanteert. Verweerder stelt immers dat verzoekster niet aantoonde dat ze geen andere bron van inkomsten heeft, noch dat er geen andere familieleden zijn in Afghanistan die haar indien nodig (financieel) kunnen ondersteunen. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoekster geen bewijs voorlegt dat ze nog op een andere manier regelmatig contact houdt met haar broer in België. Het contact kan in ieder geval plaatsvinden aan de hand van moderne communicatiemiddelen. Verzoeksters broer zou haar bovendien verder financieel kunnen ondersteunen vanuit België.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder niet zozeer betwist dat verzoekster met haar Belgische broer een gezinsleven onderhoudt. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het standpunt van verweerder komt er in wezen op neer dat het gezinsleven normaal en effectief kan worden verdergezet vanuit Afghanistan. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar ze aanvoert dat het algemeen bekend is dat Afghanistan een “*erg miniem uitgebouwde administratie heeft*”, en van haar dus niet kan worden verwacht een bewijs te leveren dat ze niet over een inkomen beschikt, bemerkt de Raad dat daarmee nog niet wordt aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of onredelijk zijn. Gezien verzoekster zich uitdrukkelijk beroept op de financiële afhankelijkheid van haar broer, komt het de Raad niet

kennelijk onredelijk voor dat van haar wordt verwacht aan te tonen dat ze niet over enig ander inkomen beschikt. Daarnaast brengt verzoekster geen enkele informatie bij waaruit blijkt dat het gezinsleven dat ze gedurende twintig jaar heeft onderhouden met haar broer vanop afstand, op heden niet meer op normale en effectieve wijze zou kunnen worden verdergezet vanuit Afghanistan. Verzoekster toont het bestaan van dergelijke hinderpalen niet aan. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tenslotte betoogt verzoekster dat slechts een gedeelte van de bestreden beslissing aan haar werd betekend. Op het einde van deze beslissing staat immers *“deze tekst is ingekort”*. Hieruit blijkt dat verweerder de motivering van de beslissing bewust heeft ingekort bij de betekening ervan. Dit enkele feit op zich kan echter geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onvolledige of gebrekkige betekening tast op zichzelf immers niet de wettigheid van de betrokken bestuurshandeling aan (cf. RvS 17 januari 2012, nr. 217.252). Een dergelijk gebrek heeft enkel gevolgen voor de beroepstermijnen. Indien de betekening van een aan de betrokkene te betekenen en formeel te motiveren beslissing niet de volledige motivering bevat, doet zij de beroepstermijn niet ingaan. Deze gaat slechts in wanneer de betrokkene kennis krijgt van alle motieven.

In casu heeft verzoekster ervoor geopteerd om zich niet de volledige beslissing te laten betekenen en de beslissing aan te vechten die zij reeds betekend kreeg. In een dergelijk geval kan zij niet dienstig de schending van de motiveringsplicht aanvoeren. Immers weet verzoekster dat er eventueel meer motieven kunnen zijn en stond het haar vrij om verweerder te verzoeken haar de gehele beslissing over te maken. Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeksters raadsman verweerder heeft verzocht om hem het administratief dossier over te maken, doch hieruit blijkt niet dat diens raadsman uitdrukkelijk heeft verzocht om hem de volledige beslissing te betekenen. Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat verweerder de opdracht zou hebben gegeven om slechts ‘een verkorte versie’ van de bestreden beslissing te betekenen.

Verzoeksters betoog dat ze het administratief dossier niet heeft mogen ontvangen binnen de beroepstermijn, is niet dienstig. Immers begint de beroepstermijn van dertig dagen slechts te lopen vanaf de betekening van de volledig beslissing. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat niet duidelijk is welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft, nu uit het administratief dossier niet blijkt dat de door verweerder genomen bestreden beslissing bijkomende motieven bevat die niet aan verzoekster zijn betekend.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,
Dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

